USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M.**, zast. JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem, se sídlem Vlastina 602/23, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2023, č. j. OAM-1283/LE-LE05-LE05-NV-2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2023, č. j. 53 A 2/2023-22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Tomášovi Tomšíčkovi, advokátovi, se sídlem Vlastina 602/23, Plzeň, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud nadepsaným rozsudkem zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného. Tím žalovaný nepovolil žalobci vstup na území České republiky na základě § 73 odst. 3 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Doba, na niž se dle § 73 odst. 4 zákona o azylu nepovoluje vstup žalobci na území České republiky, byla stanovena do 17. 3. 2024.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval platné právo a rozsudek je v rozporu s dosavadní judikaturou správních soudů i NSS. K podpoře svých tvrzení cituje stěžovatel rozhodnutí správních soudů ve skutkově obdobné věci (rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 4 A 6/2023-34 a usnesení NSS č. j. 4 Azs 128/2023-35). Má také za to, že stanovení doby zákazu vstupu je projevem správního uvážení a podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo ze zákonných mezí, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

[3] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje kasační stížnost za nepřijatelnou, jelikož svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, kdy rozhodnutí stěžovatele bylo krajským soudem zrušeno z důvodu nesprávného postupu

správního orgánu. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnil nutnost aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu. Stěžovatel nenapadá skutečné důvody vydání rozsudku krajského soudu, ale uvádí argumentaci týkající se skutkového stavu, ač důvodem zrušení byla nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí spočívající v nedostatcích odůvodnění. Argumentaci uvedenou judikaturou považuje za nepřiléhavou. V posouzení otázky stanovení délky doby zákazu vstupu na území se žalobce ztotožnil se závěry krajského soudu, které neporušují pravidla logického uvažování.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[5] Před zahájením meritorního přezkumu věci se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[7] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[8] Dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu: *Ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti*.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě polemizuje se závěrem krajského soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. že závěr stěžovatele, že jsou dány podmínky pro rozhodnutí dle § 73 odst. 3 zákona o azylu a rovněž i doba stanoveného omezení osobní svobody žalobce nebyly dostatečně odůvodněny. K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007,

č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]*bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.*“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „*podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/9 6, č. 24/1997 Sb. ÚS).*“

[10] Názor krajského soudu vyslovený v napadeném rozsudku, že stěžovatel je povinen řádně odůvodnit svůj závěr, že totožnost žalobce nebyla spolehlivě zjištěna, jakož i o době, na kterou je nezbytně nutné omezit žalobce na svobodě, tedy nijak neodporuje ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu k této otázce, naopak je s ní v úplném souladu. Krajský soud ostatně při posouzení těchto otázek správně vyšel z přiléhavé judikatury NSS, kterou v napadeném rozsudku citoval.

[11] Pokud stěžovatel odkazuje na některá rozhodnutí správních soudů, z nichž dle jeho názoru vyplývá opačný názor, Nejvyšší správní soud uvádí, že konkrétní požadavky na náležitosti odůvodnění se mohou lišit dle skutkových okolností konkrétní věci, např. s ohledem na informace sdělené žadatelem o mezinárodní ochranu, na obecně známé skutečnosti či skutečnosti známé stěžovateli z úředních databází apod. Posouzení těchto otázek správními soudy ostatně závisí i na konkrétních námitkách uplatněných v žalobě, popř. v kasační stížnosti. Proto v některých případech postačí stručnější zhodnocení otázky nezbytnosti zajištění za účelem ověření nebo zjištění totožnosti žadatele o mezinárodní ochranu, v jiných případech, zejména s ohledem na uvedené okolnosti, bude nezbytné hodnocení detailnější (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 30. 11. 2021, č. j. 4 Azs 326/2021-29).

[12] Na základě výše uvedeného neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v rozporu se stávající judikaturou správních soudů, ani nenalezl jiný důvod zakládající přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., a proto stížnost odmítl jako nepřijatelnou.

[13] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalobci nevznikly žádné náklady, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[14] Odměna zástupce žalobce JUDr. Tomáše Tomšíčka, advokáta, který byl žalobci k jeho žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2023, č. j. 53 A 2/2023 - 12, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 13. 11. 2023 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci stěžovatelky tak náleží odměna 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud z registru ekonomických subjektů ověřil, že

zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %) na 4.114 Kč. Tato mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu